

PAVOL JANÍK

Jesenný bozk

Do tváre hodiť pokrčené nebo
jak požuvaný chlieb a soľ.
Prstami hľadať pocit (vtáčí štebot),
čo v priamkach vody premokol.

Obloha striasa ťažké zrelé hviezdy.
V nás klušú kone bez zábran.
Ranené vtáča v hrotoch nervov hniezdi
(len jemu plakať nezabráň).

Po prstoch trávy mäkko kráča neha,
keď ostro kričí mlčanie,
splašená noc keď po obzore behá,

keď mesiac šplhá po lane.
– Ryšavé stromy zhoria ako peha
a les si kosti poláme.

(Nové slovo, 42/1975; 16. 10. 1975)